

Утрѣ, отговори ми, трѣба рано на градъ да идѣ. Забравихъ снощи да извадиѣ сѣно отъ плѣвника, пакъ конетѣ трѣба да го извѣдѣтъ призоры. За туй станахъ по туй време да не останѣтъ конетѣ гладны, но никому нищо неказвай, много ти са молѣ. Може да си помислятъ, че съмъ крадливъ или мързеливъ.“
Тутакси ми мина презъ ума, че той може такъвъ да е наистинна, за какъвто са страхува да не го мислятъ хората. Самичкъ съ очитѣ си бѣхъ го видѣлъ като земаше сѣно вѣчерята. И еше той не носеше чюваля къмъ обора, а къмъ малката портичка на градиненя дварѣ; друго еше, за два коня не трѣбаше два голѣмы препълнены чюваля съ сѣно. На сутринята разказахъ на вуйка си какво бѣхъ видѣлъ презъ ноцята и какво мислѣхъ за това. Подыръ малко предирване издири са, че той си былъ измасторосалъ ключъ и нощемъ много пѣтя отмѣквалъ по нѣкой други чювалъ отъ сѣното на горкия добытъкъ.

Когато най-напредъ ми са стори, че вѣда ми са вѣстява, когато тя тръгнѣ къмъ мене и ма повыка на име, ако не бѣхъ надвилъ първото си оплашване, каквы страшны мысли щѣхъ да мя мѣчатъ тогаз цѣла ноцъ? Онзи грозень образъ на трупа може и презъ сичкия ми животъ да сѣдеше сѣ въ главата ми и да ма на-